

**GRAN TEATRE
DEL LICEU**

**TEMPORADA
DE PRIMAVERA
1985**

BALLET NACIONAL DE ESPAÑA.

Christian Dior

PARIS

Christian Dior
inventa
Eau Sauvage
Extrême

Eau Sauvage Extrême:
aún más intenso
aún más presente
aún más Eau Sauvage.

GRAN TEATRE DEL LICEU

Festival de primavera 1985

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA

AJUNTAMENT DE BARCELONA

SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

EL BALLET NACIONAL DE ESPAÑA

Procedint d'anteriors equips, el 1978, sota la direcció general de teatre i espectacles del Ministeri de Cultura, es va crear el Ballet Nacional d'Espanyol, essent-ne Antonio Gades el director titular. Gades, que havia format un bon equip en les nombroses temporades que havia conreat el gènere, es proposà fer reviure les obres més representatives dels creadors espanyols. Sorgiren així *Diez melodías vascas* de Jesús Guridi, presentades al Gran Teatre del Liceu la temporada de 1979 així com *Fandango de Marienmà*, *Fantasia galaica* d'Antonio, *Concierto de Aranjuez*, de Pilar López, *El rango* de Rafael Aguilar així com *Bodas de sangre* de García Lorca i coreografia pròpia, que, com és sabut, ha passat al cinema de mans de Carlos Saura.

Una certa polèmica es despertà amb el sobtat canvi de direcció que tingué lloc el 1980, essent nomenat director Antonio; aquest afegí al repertori *El sombrero de tres picos*, *El amor brujo*, *Sonatas* i *Estampas flamencas* que reben un aplaudiment clamorós arreu on són presentats. El 1983 la Direcció de Música i Teatre decidí unificar les dues companyies estatals de ballet, el Ballet Nacional Espanyol i el Ballet Nacional Clàssic en una gran companyia, el Reial Ballet Nacional d'Espanya que fou encomanat a María de Avila, l'actual directora artística. Sota la gestió d'aquesta darrera, s'han programat les noves coreografies presentades en aquest espectacle de ballet espanyol d'avui.

María de Avila és una professional del ballet vinculada estretament al nostre Gran Teatre del Liceu; nascuda a Barcelona, inicià els primers estudis de dansa amb Pauleta Pàmies i seguí més tard els ensenyaments d'Alexandr Goudinov, deixeble de Cecchetti i d'Antonio Bautista i Antonio Alcaraz. Inicià la seva tasca professional vinculada al cos de ball del Liceu, i ascendí a Prima Ballerina Assoluta el 1939; aquesta mateixa temporada ballà *El amor brujo* de Falla amb Vicente Escudero, sota la direcció de César Mendoza Lasalle. Ha estat íntimament vinculada al desenvolupament del ballet nacional, des de la seva cooperació amb Joan Magriñà, amb la Companyia Espanyola de Ballets, els Ballets de Barcelona o l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Naturalment, és en possessió de nombroses condecoracions que compensen només en part la seva decidida vocació de millorar la qualitat tècnica del ballet nacional.

X. A.

EL BALLET NACIONAL DE ESPAÑA

Como resultado de anteriores equipos, en 1978, bajo la dirección general de teatro y espectáculos del Ministerio de Cultura, se creó el Ballet Nacional Español, siendo nombrado director titular Antonio Gades, quien, tras largos años de intenso trabajo en este campo artístico, había formado un excelente equipo. Gades se propuso revivir las obras más representativas de los creadores españoles; surgieron así Diez melodías vascas, de Jesús Guridi, presentadas en el Gran Teatro del Liceo en la temporada de 1979, así como Fandango, de Marienma, Fantasía galaica de Antonio, Concierto de Aranjuez de Pilar López, El rango, de Rafael Aguilar así como Bodas de sangre, de García Lorca y coreografía propia que, como es sabido, ha pasado al cine de manos de Carlos Saura.

Una cierta polémica se despertó con el inesperado cambio de dirección que tuvo lugar en 1980, siendo nombrado nuevo director Antonio Ruiz; éste añadió al repertorio El sombrero de tres picos, El amor brujo, Sonatas y Estampas flamencas que han recibido clamorosos aplausos allí donde han sido presentados. En 1983 la Dirección de Música y Teatro decidió unificar las dos compañías estatales de ballet, el Ballet Español y el Ballet Nacional Clásico en una única compañía, el Real Ballet Nacional de España cuya dirección fue encomendada a María de Avila, la actual directora artística. Bajo la gestión de esta última se han programado nuevas coreografías presentadas en el espectáculo de ballet español de hoy.

María de Avila es una profesional del ballet vinculada estrechamente a nuestro Gran Teatro del Liceo; nacida en Barcelona, inició sus primeros estudios de danza con Pauleta Pàmies, siguiendo más tarde las enseñanzas de Alexandre Goudinov, discípulo de Cecchetti y de Antonio Bautista y Antonio Alcaraz. Inició su carrera profesional vinculada al cuerpo de baile del Liceu, ascendiendo a Prima Ballerina Assoluta en 1939; en aquella misma temporada bailó El amor brujo de Falla con Vicente Escudero, bajo la dirección de César Mendoza Lassalle. Ha estado intimamente vinculada al desarrollo del ballet nacional desde su cooperación con Juan Magriñá, con la Compañía Española de Ballets, los Ballets de Barcelona o el Instituto de Teatro de la Diputación de Barcelona. Naturalmente está en posesión de numerosas condecoraciones que compensan sólo en parte su decidida vocación de mejorar la calidad técnica del ballet nacional.

X. A.

**BALLET NACIONAL DE ESPAÑA
(CLÁSICO)**

Dirección: MARÍA DE ÁVILA

SOLISTES:

ARANTXA ARGÜELLES, MARÍA JESÚS CASADO, ELENA FIGUEROBA, MAR LÓPEZ, CARMEN MOLINA, ELISA MORRIS, JULIA OLMEDO, SOFÍA SANCHO, TRINIDAD SEVILLANO, JAVIER ARANBURU, ANTONIO CASTILLA, RICARDO FRANCISCO, RAÚL TINO i MIGUEL VILLANOVA

Cos de Ball:

Marta Alvarez, Mireia Bombardo, Mabel Cabrera, Marta Castrillo, Marta Charfole, María Luisa Delgado, Marina Donderis, María José de Europa, Gemma Gallardo, Ivana García, Montserrat García, Rosanna López, Mar Llorente, Alicia P. Mantaras, Marta Martínez, Belén Moreno, María Osende, Aida Pérez, Marta Ramallo, María Luisa Ramos, Susana Ruiz, Erika Winkler i Alba Zamora

Daniel Alonso, Manuel Armas, José Miguel Bau, Eduardo Castro, Antonio Fernández, Fernando Navajas, Santiago de la Quintana, Vicente Sales i Hans Tino

Ajudant de Direcció:

LOLA DE AVILA

Mestres de ball i repetidors:

RAY BARRA, GEORGE HOUBIERS i MONICA PANADER

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL
GRAN TEATRE DEL LICEU

Director: **JORGE RUBIO**

EQUIP DIRECTIU i TÈCNIC

RICARDO CUE

Cap de producció

LORENZO ARRESTO

Intendent

FEDERICO GERLACHE

Director Tècnic i Disseny de llums

MARISOL RIERA

RICARDO MONTESINOS

Gerència

EQUIP TÈCNIC:

Pianistes: ALBERTINA DOMÍNGUEZ

Regidor: GREGORIO GIMÉNEZ

Maquinista: MARCELO SUÁREZ

Electricistes: LUCAS GONZÁLEZ

FLORENCIO SÁNCHEZ

Enginyer de so: ANTONIO LOMAS

Ajudant de so: PEDRO A. JABARDO

Cap de sastreria: ISMAEL AZNAR

Sastreria: JUANA CUESTA

ROSA SÁNCHEZ

CARMEN DEL VALLE

Ajudant de sastreria: MARÍA LUISA GARCÍA

Massatgista: JESÚS MARÍA ABADÍA

Realització de vestuari:

«Serenade»: JUAN RUFETE

«Jardí de lila»: JUAN RUFETE i
PERIS HERMANOS

Realització de decorats:

«Jardí de lila»: ENRIQUE LÓPEZ

Ferrán Contreras

JOYERO

M. Pérez Cabrero, 4 Tel. 201 33 00 Barcelona-21 (junto Turó Park)

SÉRÉNADE

Coreografia: GEORGE BALANCHINE

Muntada per: PATRICIA NEARY

Música: PIOTR ILLICH TXAIKOVSKI

Vestuari: KARINSKA

JARDÍN DE LILAS

Coreografia: ANTHONY TUDOR

Muntada per: SALLIE WILSON

Música: ERNEST CHAUSSON (*Poème*)

Violí solista: GONÇAL COMELLAS

Vestuari i decorats: HUGH STEVENSON

DON QUIJOTE

(pas a dos)

Coreografia: MARIUS PETIPA

Música: LEO MINKUS

POEMA DIVINO

Coreografia: RAY BARRA

Música: ALEXANDER SKRIABIN (*Simfonia núm. 3*)

Sérénade

Jardín de lilas

SÉRÉNADE

Sérénade es la unión de la música con el cuerpo humano. También aparece como la expresión del cuerpo según la percepción del ritmo, el dinamismo y las tonalidades armónicas, en las cuales está basada la partitura musical.

Lo bello de Sérénade es ver al cuerpo de baile aparecer como solista, siendo éste una imagen u comunicación de un corro en gestación. Con el cuerpo de baile se nota la fuerza y formación de la compañía. Los bailarines luchan contra el destino. Ese destino, que cada hombre lleva a sus espaldas, es un tema dramático de tonalidad simbolista que podría concluir con una idea abstracta de fondo dionisiaco.

La coreografía creada con elegancia y refinamiento conducía a los ejecutantes a adquirir una influencia excepcional de nerviosismo rítmico. De este modo, la danza aparece como una respuesta de la partitura, para quien el bailarín se expresa. Tal es la obra de Balanchine, a quien se le denominó como precursor de la danza pura. Y según denota Ricardo Cue, «en Sérénade vemos como se absorbe el pasado y se proyecta el futuro de la danza».

JARDÍN DE LILAS

Jardín de Lilas creada en 1936 por Anthony Tudor está considerada como una de sus obras maestras, debido al tratamiento psicológico de un tema social.

La trama transcurre durante una fiesta de la época eduardiana en un jardín de lilas. Carolina se despide, en contra de su voluntad, de su verdadero amor, la víspera de su boda porque debe casarse con el hombre que le ha sido impuesto. La obra desarrolla un tema dramático, donde el nudo de la acción se sitúa en el contexto amoroso de una sociedad de hipocresía. Una de las chicas invitadas a la fiesta es la ex-amante del hombre que será el esposo de Carolina. La coreografía, con Poème de Chausson, expresa un sentimiento pesimista que parece torturar a varios personajes de la escena. A través de la danza entraremos en ese espacio interior de los bailarines dramáticos. Todo movimiento, o ademán, articulado con sencillez, revelará el intenso carácter que vive cada actor, en ese jardín de lilas del amor desalentado.

Reflejos en Brut

FREIXENET BRUT BARROCO

Un auténtico brut con toda la tradición y el tiempo de una cuvée clásica.

DON QUIJOTE

Según el minucioso y constante entreno del cuerpo hasta llegar a su perfección y conseguir una belleza formal del movimiento, en cuanto a sus «pirouettes, entrechats, fouettés, ronds de jambe et tours en l'air» se consigue ese artificio que expone la danza mediante el trabajo de técnica bailarística y adquiere el bailarín, para dar ese salto a la poética del espacio y movimiento. La danza académica sigue en este «Grand pas à deux» un estilo concreto y lógico a más de limpio y perfeccionista, a la manera del origen técnico de los Ballets Imperiales.

La obra Don Quijote de Marius Petipa sería considerada en su época como una coreografía inspirada de la razón, cuya aportación mítica está llena de entusiasmo y bravura y la escenificación plasma ese toque de couleur locale del siglo pasado.

POEMA DIVINO

Con esta poesía, la danza, al igual que la expresión y sentimiento musical, expone una coreografía de fondo metafísico. La obra es una poesía del éxtasis que ofrece un pensamiento optimista y poderoso, el cosmos y el más allá, donde la poética del cuerpo sintetiza una poderosa idea de Nietzsche. La danza es la unión del movimiento y la música. Esta unidad acerca al hombre a una dimensión del espacio, a un espacio humano y abstracto.

CARLOS MURIAS VILA

LANCASTER

EAU DE LANCASTER CON CARÁCTER

Con ese carácter tan especial que
te hace sentirte siempre tú misma.
Estés donde estés.

EAU DE TOILETTE • SAVON PARFUMÉ • DEODORANT CREAM •
GEL DOUCHE • VOILE PARFUMÉ

PIOTR ILLICH TXAIKOVSKI

Indubtablement, un dels noms més importants en el món del ballet, assolit amb tres grans ballets espectaculars —*La bella dorment*, *El llac del cignes* i *El trencanous*— i amb molts passatges de música simfònica susceptibles de transformar-se també en ballet, com aquesta *Serenata per a corda* que avui puja en aquesta forma a l'escenari del Liceu.

Txaikovski, nascut el 1840 a Votinsk i mort a Sant Petersburg el 1893, va abandonar una carrera gris de funcionari del ministeri de justícia del govern tsarista per dedicar-se a la composició, sobretot des del moment que una misteriosa protectora, la senyora Nadezda von Meck, va córrer amb les despeses de la seva dedicació a la música. La senyora von Meck va posar com a condició que no es veiessin mai, i d'aquesta forma, i durant molts anys, Txaikovski va poder dedicar-se a la composició sense preocupacions econòmiques. En va tenir d'altres menes, sobretot, nascudes del seu temperament inestable i de les seves tendències homosexuals, que un matrimoni desafortunat no va contribuir a resoldre, sinó tot al contrari, el va omplir d'una sensació de fracàs que el va dur a considerar el suïcidi.

Com a compositor, tot i el seu respecte per la música russa, no va voler-se vincular al grup nacionalista dit el Grup dels Cinc (Cui, Balakirev, Rimsky-Korsakov, Borodin i Musorgsky) i va preferir cultivar un estil eclèctic i internacional, brillant i cosmopolita, en el qual no manquen referències al folklore rus, però hi són, per dir-ho així, en minoria.

Al marge de la seva música de ballet, Txaikovski va deixar mitja dotzena de simfonies, de les quals les tres darreres tenen fama universal (especialment la *Sisena*, o *Patètica*), un parell de concerts per a piano i orquestra, un per a violí, una quantitat abundant de música de cambra i diverses òperes, entre les quals poden esmentar-se com a especialment reeixides, *Eugene Oniegin* (1879), *Mazeppa* (1884) i *La dame de Pique* (1890).

Morí sobtadament del càlera pocs dies després d'estrenar la *Sisena simfonia*.

R. A.

ERNEST CHAUSSON

Aquest compositor francès va néixer a París, el 1855, i va morir a Limay (Seine-et-Oise), el 1899. Es va llicenciar en dret, però atret per la música, va seguir els cursos de Massenet al conservatori, i fou després deixeble de Debussy i de César Franck. Per aquesta raó va formar part del grup de compositors coneguts una mica humorísticament com «la bande à Franck», del qual n'eren també membres Vincent d'Indy i altres compositors francesos i belgues que representen l'equivalent franco-belga de la nostra generació modernista en el camp de la música. Precisament aquests compositors, i Chausson amb ells, van sovintjar llurs visites a Catalunya els anys finals del segle XIX, i van participar a les activitats musicals d'Enric Morera i del seu cercle, assistint a les Festes Modernistes que Santiago Rusiñol organitzava a Sitges, etc.

Com a compositor, Chausson és recordat avui essencialment pel seu *Poème* per a violí i orquestra (1896), però una recerca una mica profunda pot conduir el lector a trobar avui dia en discs algunes altres obres de Chausson de força interès, com la seva *Sinfonia*, op. 20, el *Concert* per a piano, violí i quartet de corda (1891) i algunes altres peces de música de cambra.

Seguint la moda de la fi del segle passat, Chausson es complaïa a passejar en bicicleta, les *vélos* o *vélocipèdes* que s'anunciaven profusament a les grans revistes i diaris del moment. Un dia en va perdre el control i es va estavellar amb la bicicleta contra una paret: a conseqüència de l'accident va morir quant tot just comptava quaranta-quatre anys d'edat.

LEO MINKUS

Pocs compositors tan escoltats i tan poc coneguts com Leo Minkus. Tothom que assisteix a sessions de ballet, per poc sovint que sigui, ha tingut ocasió de sentir algun cop el *Pas à deux* del *Don Quichotte* d'aquest autor, però una recerca atenta als diccionaris musicals de mida normal molt possiblement no li aclariran qui era ni d'on procedia.

En realitat, Leo Minkus no era ni rus —com algun article escadusser arriba a afirmar— ni francès, com podria creu-

CON TODA SEGURIDAD

Con toda la seguridad que suponen ciento veinte años de experiencia, al servicio de miles de personas y entidades que han depositado su confianza en nosotros.

Más de un siglo de historia de una compañía que se esfuerza, día a día, en ofrecer mayor eficacia a sus clientes. Con decidida voluntad de servicio y modernización.

Y seguimos adelante. Cubriendo las necesidades derivadas del progreso. Abriendo caminos.

Trazándonos nuevas metas. Con la vista puesta siempre en el futuro, para que todos aquellos que confían en nosotros puedan sentirse más seguros.

Así es La Unión y El Fénix Español. Todo un símbolo de solvencia y solidez.

LA UNION Y EL FENIX ESPANOL.
Su Compañía de Seguros de toda la vida.

IL BEL CANTO

COMPACT DISC D-50

COMPACT DISC SONY.

COMPACT DISC CAR

COMPACT DISC 101

SONY

re's per la seva presència en el ballet francès i el seu nom, a vegades francesitzat com a Léon. Nascut a Varsòvia el 1832, era polonès, bé que en el seu temps l'estat polonès havia desaparegut, desmembrat entre diverses potències europees.

Establert a París, va collaborar amb Léo Delibes en la composició i preparació del ballet *La source* (1866). Posteriorment va escriure música simfònica de diverses menes fins que el 1870 va assolir un èxit definitiu amb el ballet *Don Quichotte*, en quatre actes. Aquest ballet ha romàs amb una certa força en el repertori internacional, sobretot a través del seu *Pas à deux* ja esmentat; alguns cops, però, es representa íntegrament, com va passar al Liceu l'any 1972, fet que va suposar la seva estrena a Espanya. En aquella ocasió va ésser interpretat pel Ballet Kirov de Leningrad, i cal assenyalar que en el paper secundari de Basilio hi va actuar l'actualment cèlebre ballarí Mikhail Barishnikov. Leo Minkus va continuar residint a París, on va estrenar encara alguns ballets. Va morir a la capital francesa l'any 1897.

ALEXANDER SKRIABIN

Composer rus, nascut a Moscou el 6 de gener de 1872, i mort a la mateixa ciutat el 27 d'abril de 1915. Va estudiar al conservatori de Moscou amb Tenèiev i més tard esdevingué ell mateix professor de piano al propi conservatori on havia estudiat. Inicià una carrera de pianista, sovint amb repertori format per obres pròpies, i recorregué Europa, residint a diverses ciutats d'ençà del 1903 que abandonà temporalment Rússia.

Influït primerament per Chopin i per Wagner, descobrí més tard els impressionistes francesos i avançà especulativament cap a camins nous, mentre en el camp filosòfic es deixava influir per Nietzsche.. La seva música traeix les diferents etapes de la seva personalitat, i així trobem en moltes de les obres pianístiques de la primera època una forta influència europea, mentre a la segona cerca harmonies esotèriques i frapants que no exclouen l'atonalitat.

Ultra tres simfonies, concerts per a piano, música de cambra i peces instrumentals diverses, el seu *Poema de l'èxtasi* figura entre les seves obres més conegudes.

R. A.

Joyas y Perlas
Joies i Perles

BALLET NACIONAL DE ESPAÑA (ESPAÑOL)

Direcció: MARÍA DE ÁVILA

PRIMERS BALLARINS:

CONCHITA CEREZO, VICTORIA EUGENIA, ANA GONZÁLEZ, CRISTINA HERNANDO, ANTONIO ALONSO, JUAN MATA i JUAN QUINTERO

SOLISTES:

MARIBEL GALLARDO, AIDA GÓMEZ, LUPE GÓMEZ, JAVIER GARCÍA i PACO MORELL

Cos de Ball:

Adelaida Calvín, Adoración Carpio, Nuria Castejón, Amicié del Castillo, Cristina Catoya, María Jesús García, Ana Jerez, Cristina Jerez, Montserrat Marín, Reyes Orozco, Lola Pelta, Magdalena Rodríguez, Luisa Samper, Pilar Sanz i Ilidia Solbes

Miguel Angel, Javier Baga, Marco Cannavo, Francisco García, Antonio Gómez, Francisco Javier, Néstor de Lara, Antonio Márquez, Cúrru Martín, José Martín, Joaquín Pedraja, Manuel Román, Manuel Segura i Pepe Tauste

ARTISTA INVITADA:

MANUELA VARGAS

Adjunt de Direcció:

FELIPE SÁNCHEZ

Ajudant de Direcció:

LOLA DE AVILA

Mestres de Ball:

ANA BASELGA, VICTORIA EUGENIA i MARTIN VARGAS

Guitarristes:

LUIS CARMONA «HABICHUELA» i RAFAEL MORALES

Cantaores:

MANUEL PALACÍN i JUAN JOSÉ DE ALCALÁ

Guitarristes Invitats:

Collaboració especial de **MANOLO SANLUCAR**
ISIDRO i VICENTE AMIGO

ORQUESTRA SIMFÒNICA DEL
GRAN TEATRE DEL LICEU

Director: **JORGE RUBIO**

EQUIP DIRECTIU i TÈCNIC

RICARDO CUE
Cap de Producció

LORENZO ARRESTO
Intendent

FEDERICO GERLACHE
Director Tècnic i Disseny de llums

MARISOL RIERA
 RICARDO MONTESINOS
Gerència

ROBERTO CARPIO
Coordinador

EQUIP TÈCNIC:

Pianistes: KATARINA GURSKA
 ADELA MASCARAQUE
 RAMÓN RICOTE

Regidor: FAUSTINO CORRALES

Maquinista: PEPÍN MAYORALES

Electricistes: KARLOS GUERRERO

RAFAEL YUNTA

Enginyer de so: ANTONIO LOMAS

Tècnics de so: JESÚS MANJON

JESÚS SANTOS

Utilitatge: FRANCISCO CORRALES

Sastreria: HERMINIA BAREZ

BENITA GONZÁLEZ

M.ª CARMEN MORILLAS

Massatgista: MATEO MARTIN

Realització de vestuari:

«Danza y Tronío»: PERIS HERMANOS

«Ritmos»: GONZÁLEZ Y JUANITA MURO

«Medea»: PERIS HERMANOS (de Manuela Vargas)

TONI BENÍTEZ (de jóvenes mujeres)

Sabateria: GALLARDO

Realització de decoracions:

«Medea»: ALFONSO COFIÑO

FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS

TEMPORADA MUSICAL'85

VIII FESTIVAL DE MÚSICA ANTIGA

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Dimecres, 15 de maig, a les 21 h.

TAVERNER PLAYERS i TAVERNER CONSORT
ANDREW PARROT, director

«L'Orfeo» de Monteverdi

Amb la col·laboració del British Council

SALÓ DEL TINELL

Dijous, 16 de maig, a les 21'30 h.

BERNAT BAILBÉ, orgue

Obres de Buxtehude, Pachelbel, Fisher, Händel i Bach

Dilluns, 20 de maig, a les 21'30 h.

TAVERNER PLAYERS i TAVERNER CONSORT
ANDREW PARROT, director

Obres de Milà, Alva, Anchietta, Encina, Browne, Davy i Fayrfax

Amb la col·laboració del British Council

Dimecres, 22 de maig, a les 21'30 h.

SEQUENTIA (Conjunt de música medieval, de Colònia)
Música de la França medieval

Divendres, 24 de maig, a les 21'30 h.

PERE ROS, viola d'arc

WOLFGANG PRAXMARER, tiorba i viola de mà

Obres de Forqueray, Kapsberger, Ortiz i Milà

Dilluns i dimarts, 27 i 28 de maig, a les 21'30 h.

ANNER BYLSMA, violoncel

Integral de les «Suites per a violoncel» de Bach

Dimecres, 29 de maig, a les 21'30 h.

JOSEP BENET, tenor

EUGÈNE FERRÉ, llaüt

Obres de Morley, Pilkington, Jones, Dowland, Guédron, Bataille, Ballard, Courville, Le Fegueux, Boesset, Moulinié i anònims

Dijous, 30 de maig, a les 21'30 h.

ANDREW LAWRENCE-KING, contratenor i arpa doble

Obres de Jacopo de Bologna, Paolo da Firenze, Landini, Giovanni da Firenze, etc.

Venda d'abonaments, a les taquilles del Palau d'11 a 13 i de 17 a 21 h.
dies feiners (dissabte al matí tancat), fins al 27 d'abril.

Venda de localitats, a partir del 2 de maig.

DANZA Y TRONÍO

Coreografía: MARIENMA

Música: P. ANTONI SOLER, LUIGI BOCCHERINI
i ANTON GARCÍA ABRIL

Figurins i decorats: JUAN GUTIÉRREZ REYNOLS

ZAPATEADO

Coreografía: FELIPE SÁNCHEZ

Música: PABLO SARASATE

RITMOS

Coreografía: ALBERTO LORCA

Música: JOSÉ NIETO

Figurins: PIN MORALES i ROMÁN ARANGO

MEDEA

Coreografía: JOSÉ GRANERO

Música: MANOLO SANLÚCAR

Disseny de vestuari i Guió

(*Basat en el text de Sèneca*): MIGUEL NARROS

Decorat: ANDREA D'ODORICO

Flamenco

Medea

BALLET NACIONAL ESPAÑOL

De un cántico a un audaz perfume de sangre y garra espiritual se compone la obra flamenca de hechos y pensamientos reales y de fresco tacto y bravura. La danza se convierte en una visión literaria, histórica y culta, determinada sobre todo por la evolución de su contenido. Lo que vemos en la escena es la representación de un mensaje a través de unas sensaciones vividas y recibidas según transcurre la vida. En la danza española, al igual que en la contemporánea, se expresa toda una filosofía, el hombre de cara al mundo y a las cosas que le rodean. De esta manera el hombre afirma su esencia, su vida, su necesidad de existir y de haber existido.

Con la danza española el zapateado aparece como la comunión del hombre con la misma tierra, es el encuentro de éste con su especie y sus raíces, de la misma forma que en la danza contemporánea el hombre baila descalzo, como si quisiera sentir y palpar la tierra más aún que la acción de vivirla.

El flamenco lleva en sí un sentimiento y un misticismo de expresión íntima envuelto en su cuerpo. Pero esa inercia de la danza, a la manera de un canto en gestación, es expresión de vida y perpetua dinámica de la idea reveladora, como bien dice A. Argüelles: «sentir vuestra sangre correr por las venas...»

DANZA Y TRONÍO

Danza y tronío es un cuadro con el que Mariemma ha querido recordarnos al Madrid del siglo XVIII con música del Padre A. Soler que da esa atmósfera de interior y calidez

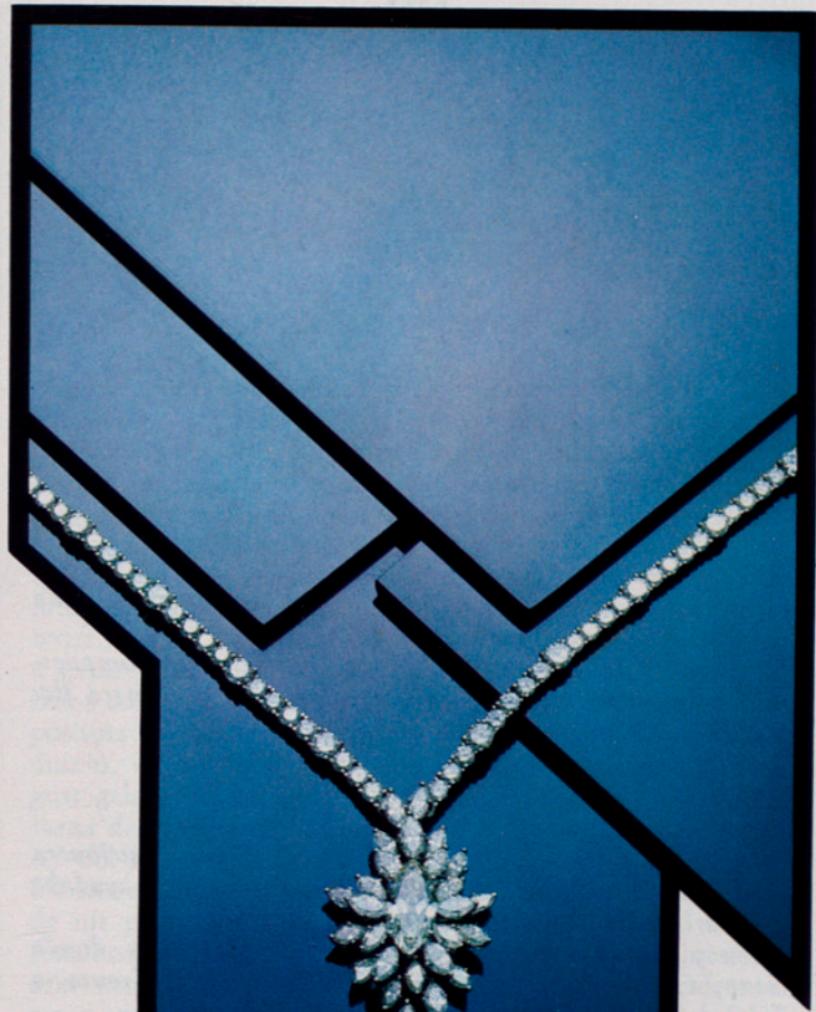
a más de esa partitura de L. Boccherini, poniendo en escena la frescura de una invención melódica. Es un recuerdo de aquel café-cantante y de aquella taberna, donde pulula un ambiente de garbo gitano, cuya danza es más bien de tipo material, desde la escuela bolera al fandango para envolver con esa mirada de toro de la bailaora el rincón flamenco en el tablado escénico.

ZAPATEADO

La substancia flamenca está embargada en el zapateado y en «una pupila y una potencia» como bien decía el poeta de Fuentevaqueros. El cuerpo se estremece desde la cintura de la bailaora de cara descubierta por un peinado de clavel al moño. Con la danza no podemos olvidar la apuesta palabra lorquiana, la imagen de «la señorita del abanico y los volantes», y la palmada de su amor varonil del paso deciso y garbos.

RITMOS

Ritmos es una coreografía de A. Lorca compuesta mediante una serie de técnicas de la danza, para componer un estilo español con mayor pureza. Es una danza estilística, donde se sobreexponen ritmos diversos entre las palmas, los pasos, el zapateado y la orquesta más la trepidación de la percusión. Los ritmos cabalgan entre y sobre los bailarines que manifiestan su presencia en el baile. Una obra española, de carácter totémico, un canto a la tierra donde el hombre expresa sus penas y glorias.

Bagués

JOIERS

Sant Pau, 6
Teléfon 317 32 46 - 318 57 37
Barcelona-1

EL REGULADOR BAGUÉS
Rambla de les Flors, 105
Carme, 1
Teléfon 317 19 74
Barcelona-1

Passeig de Gràcia, 41
Teléfon 216 01 73 - 216 01 74
Barcelona-7

La apoteosis final de gestación humana es una manera de concebir la comunión con el espacio rítmico.

El cuerpo y la gesticulación de los brazos están compuestos según una cierta técnica contemporánea de sangre flamenca y aliento orgánico.

MEDEA

Medea, nieta del Sol e hija de la magia divina, traicionera y asesina, hizo prometer a Jasón ser su esposa si le ayudaba a robar el Vello de Oro.

Jasón y Medea viven en Corinto con sus dos hijos, donde el rey Creonte ofrece su hermosa y única hija, Creusa, a Jasón, quien la acepta repudiando a Medea.

Pero Medea, mujer de árido rostro, arisca figuda y del cuerpo frenético y bárbaro, con su mente emprende su enloquecedora venganza.

En esta noche de embrujo y espíritu del trinar de la guitarra y del canto sórdico de la danza, cuando la mujer es la pasión desmesurada del amor trágico, en el tablado suenan zumbidos de llanto y tormento.

La danza española, el zapateado y el latir del tacón y la palmada intensa conservan la fuerza humana primitiva. La fuerza y esplendor devastan un amor corrompido.

Medea es la expresión de una danza en la que triunfa yendo más allá de la propia muerte. Medea muestra su estado de ánimo, su fuera de sí. He ahí su poder soberbio o tronío. La obra alude a las diversas técnicas teatrales y medios escénicos, con el fin de aportar una nueva visión elegante y refinada a la danza española, rompiendo con los tópicos todavía actuales del flamenco.

CARLOS MURIAS VILA

DANZA Y TRONÍO

Segons apunta Marienma, *Danza y Tronío* es desenvolupa en ambient madrileny, al darrer terç del segle XVIII, aquell tan ben considerat pels sarsuelistes de la primera fornada com a «goyescas»; no en va el substracte material de la partitura beu de dues fonts musicals del període, Antoni Soler, el frare montserratí d'Olot que, traslladat al monestir de l'Escorial, acabaria per definir els valors musicals de la cort espanyola dels anys que rodegen la meitat del segle XVIII, i Luigi Boccherini, el compositor de Lucca que arriba a Espanya el 1869 i queda definitivament seduït per l'ambient cortesà a desgrat de certes rivalitats amb altres compositors cortesans de procedència estrangera; d'aquesta seducció, en sortiren abundants obres emmarcables dins el gust galant del moment, entre elles la célebre *Música nocturna de Madrid* que forma part d'aquest espectacle, al costat del *Fandango* d'Antoni Soler.

S'inicia el ballet amb una ronda dels joves que es dirigeixen de nit pels carrers de l'Escorial a la representació de les funcions que assagen a la Casita de Arriba. En aquest indret sona la música, sonates que representen l'enfrontament entre faccions rivals, el Bando del Avapiés, el Jaleo de las Tres Picadas i d'altres, que culmina amb el triomf de la música de pandereta i castanyola. A continuació apareix el príncep Gabriel, fill de Carles III, en companyia del mestre de clavecí, mentre el casticisme de la sonata evoca la nit escurialenca en la qual tenen lloc enllaços i desenllaços diversos. La seducció de l'ambient màgic de la nit musical i divuitesca ens transporta per uns instants a una imatge idílica dels carrers madrilenys amb un rerafons escurialenc inimaginable.

Marienma (Guillermina Martínez Cabrejas) va néixer a Valladolid, i inicià els primers estudis coreogràfics als nou anys al Théâtre du Châtelet de París; a partir de 1947, any en què féu la seva presentació al Teatre Espanyol de Madrid, ha recorregut Europa i Amèrica del Sud (recreant la coreografia de *El amor brujo*) i Nord-amèrica. Artista convidada a alguns dels teatres més importants del món com la Scala de Milà, el 1956 fundà la seva pròpia companyia.

X. A.

PABLO SARASATE

Pablo Sarasate (Pamplona, 1844 - Biarritz, 1908) és un d'aquells intèrprets romàntics que, seguint les petges de l'escola violinística belga (Vieuxtemps, Isaye, Wieniawsky), enllaça amb la tradició interpretativa més rica i productiva que va a través del seu mestre directe, Delphin Alard, François-Antoine Habeneck, el mestre d'aquest, Pierre-Marie-François de Salles Baillot i, finalment, J. B. Viotti, el mestre de tots. Fill de músic militar, com s'esqueia a la sociologia musical espanyola del moment, no trobat recer en la vida musical del seu país, es traslladà a Madrid on, amb l'ajut de la Comtessa d'Espoz y Mina, aconseguí una beca reial per a traslladar-se a París on inicià la seva fulgurant carrera d'èxits, tot això als dotze anys. Admirat per l'afició musical del seu moment i criticat per la tendència a la brillantor virtuosística, viatjà arreu del món fent conèixer el repertori violinístic més exigent, així com algunes de les seves escasses composicions que estan en aquesta mateixa línia virtuosística. El *Zapateado* és un dels exemples més coneguts, que reprèn un tema castís hispànic per a dotar-lo de l'aparença paganiniana que el transforma en un episodi virtuosístic prou interessant.

JOSE NIETO

Va néixer a Madrid l'any 1942; inicià els estudis d'enginyer de telecomunicacions abandonant-los als disset anys per tal de dedicar-se a la música; estudià bateria i durant molts anys dedicà la seva preferent atenció al món del jazz. El 1970, amb la seva obra, *Cosmonauta*, inicia la seva carrera com a compositor; poc després compon *Pequeño concierto para percusión*, *El organista*, *Microsonata para flauta sola*. El 1974 l'Orquestra de la Ràdio Televisió Espanyola va estrenar el seu *Concert per a quintet de jazz i orquestra*. Nieto continua la seva tasca component i editant discs:

Rolex, sólida personalidad.

Rolex Day-Date

Oro de 18 quilates. Caja Oyster hermética hasta 50 metros de profundidad. Cronómetro oficialmente certificado. Corona Twinlock atornillada a la caja. Automático. Fecha y día de la semana con todas sus letras.

Este es el Rolex Day-Date. Un reloj de inconfundible personalidad elegido por los hombres que sólo pueden permitirse lo mejor.

Y es lógico. Rolex ha estado siempre en vanguardia del progreso de la moderna industria relojera. Decir Rolex es hablar de uno de los mejores relojes del mundo. Pero también es mencionar el fruto de una tradición relojera que data de varias generaciones.

Un Rolex Oyster. Adquiéralo únicamente en un Concesionario Oficial Rolex.

Solicite catálogo.

ROLEX

J.ROCA

Joyería - Paseo de Gracia, 18 - BARCELONA

Boutique

Diagonal, 580 - BARCELONA

Flamenco-jazz, Freephonia, per encàrrec de Ràdio Nacional d'Espanya per al Concert Internacional de Jazz de la Unió Europea de la Ràdio. El 1980 escriu *De la interior soledad*, cantata sobre textos de Miguel de Molinos; sense abandonar els seus treballs de composició simfònica, el seu treball més intens durant els darrers anys l'ha dedicat al cinema, la televisió i el teatre, escrivint *Teresa de Jesús*, *L'arca de Noè*, *Truhanes*, *Hablamos esta noche*, *La vida es sueño*, etc.; dins el camp del ballet ha escrit *Homenaje* i *Tres danzas españolas*.

MANOLO SANLUCAR

Manolo Sanlúcar (Manuel Muñoz Alcón) va néixer a Sanlúcar de Barrameda, Càdis, on exercia el seu pare, el «tocador» Isidro Muñoz, el qual l'inicià en l'art de la improvisació guitarrística flamenca; cinc anys més tard debutava al costat de Pepe Marchena acompanyant d'aleshores ençà moltes de les figures llegendaries del cant flamenc. Als divuit anys es transforma en Manolo Sanlúcar. A partir d'aquest moment inicia la investigació i estudi de la guitarra en les formes i ritmes del flamenc. La seva claredat en la composició i en les idees, la seva facilitat d'execució el duen al més pur de l'ànima andalusa i al més profund de la guitarra. Entre les seves obres es troben *Mundo y formas de la guitarra flamenca*, *Fantasia para guitarra y orquesta*, en quatre moviments, *Candela*, on Sanlúcar expressa tot el llegat flamenc a través de les cordes de la guitarra al costat d'una base rítmica propera al pop, que uneix folklore amb actualitat, *Azahares*, *Al viento...., ...y regresaste*, dedicada al poeta Miguel Hernández. El geni de Sanlúcar ha estat objecte de reconeixement internacional. Així, ha estat guardonat entre d'altres pel Premi Nacional de Guitarra, de la càtedra de flamencologia i estudis flamencs andalusos, el Premi Record World a la millor guitarra espanyola (EUA) i el Premi al millor instrumentista d'Espanya.

X. A.

Martini Dry[®] el Seco que más invita

MARTINI

Martini M&R
are registered Trade Marks

MCCANN

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA

AJUNTAMENT DE BARCELONA

SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

PRESIDENT: Molt Honorable Sr. Jordi Pujol

VICE-PRESIDENT: Excellentíssim Sr. Pasqual Maragall

GERENT: Sr. Lluís Portabella

VOCALS:

Honorable Sr. Joan Rigol (Generalitat de Catalunya)

Jordi Maluquer (Generalitat de Catalunya)

Montserrat Albet (Generalitat de Catalunya)

Ilma. Sra. M.ª Aurèlia Campmany

(Ajuntament de Barcelona)

Ilm. Sr. Jordi Vallverdú (Ajuntament de Barcelona)

Ilm. Sr. Germà Vidal (Ajuntament de Barcelona)

Honorable Sr. Josep M.ª Bricall (Ajuntament de Barcelona)

Manuel Bertrand (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Fèlix M.ª Millet (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Josep M.ª Coronas (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Maria Vilardell (Societat del Gran Teatre del Liceu)

Carles Mir (Societat del Gran Teatre del Liceu)

SECRETARI: Adrià Alvarez

ADMINISTRADOR: Lluís Andreu
 DIRECTOR D'ESCENARI: Dídac Monjo
 CAP DE PREMSA I REL. PÚBLIQUES: Adelita Rocha
 CAP D'ABONAMENTS I TAQUILLES: Josefina Carbonell
 CAP D'ADMINISTRACIÓ: Joan Antich
 SERVEI MÈDIC: Dr. Enric Bosch
 SECRETARIA: Josep Delgado
 Maria Antònia Claramunt
 Maria José García
 CAP DE MAQUINISTES: Constanci Anguera
 CAP D'ELECTRICISTES: Francesc Tuset
 CAP D'UTILITATGE: Jaume Payet
 CAP DE SASTRERIA: Remei Mollor
 CAP DE MAQUILLATGE: Martha Vázquez

Programes: PUBLI-TEMPO

Assistència tècnica: JORQUERA HNOS., pianos

NOTES IMPORTANTS: En atenció als artistes i al públic en general, s'exigeix l'adeguada correcció en el vestir (senyors: americana i corbata), i es prega la màxima puntualitat; no es permetrà l'entrada a la sala un cop començada la representació, ni verificar enregistraments, fotografies o filmar escenes de cap mena.

El Consorci del Gran Teatre del Liceu, si les circumstàncies ho reclamen, podrà alterar les dates, els programes o els intèrprets anunciats en aquest programa.

En compliment d'allò que disposa l'Article 92 del Reglament d'Espectacles, és prohibit de fumar als passadisos; hom ha d'utilitzar el Saló del 1r. pis i el vestíbul de l'entrada.

Accés pel carrer Sant Pau, núm. 1, bis, d'ús exclusiu per a minusvàlids.

PROXIMES FUNCIONS:

FESTIVAL DE PRIMAVERA 1985

THE ROYAL BALLET

del 5 al 16 de maig

LA WALKIRIA

R. Wagner

28, 31 de maig i 2 de juny

L'ELISIR D'AMORE

G. Donizetti

10, 13 i 16 de juny

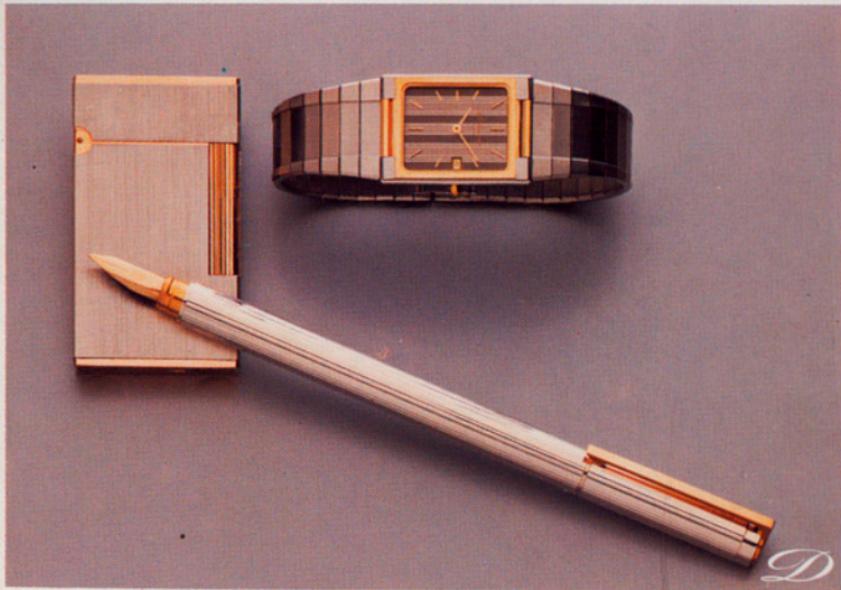
OTELLO

G. Verdi

22, 27 i 30 de juny

**ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR
DEL GRAN TEATRE DEL LICEU**

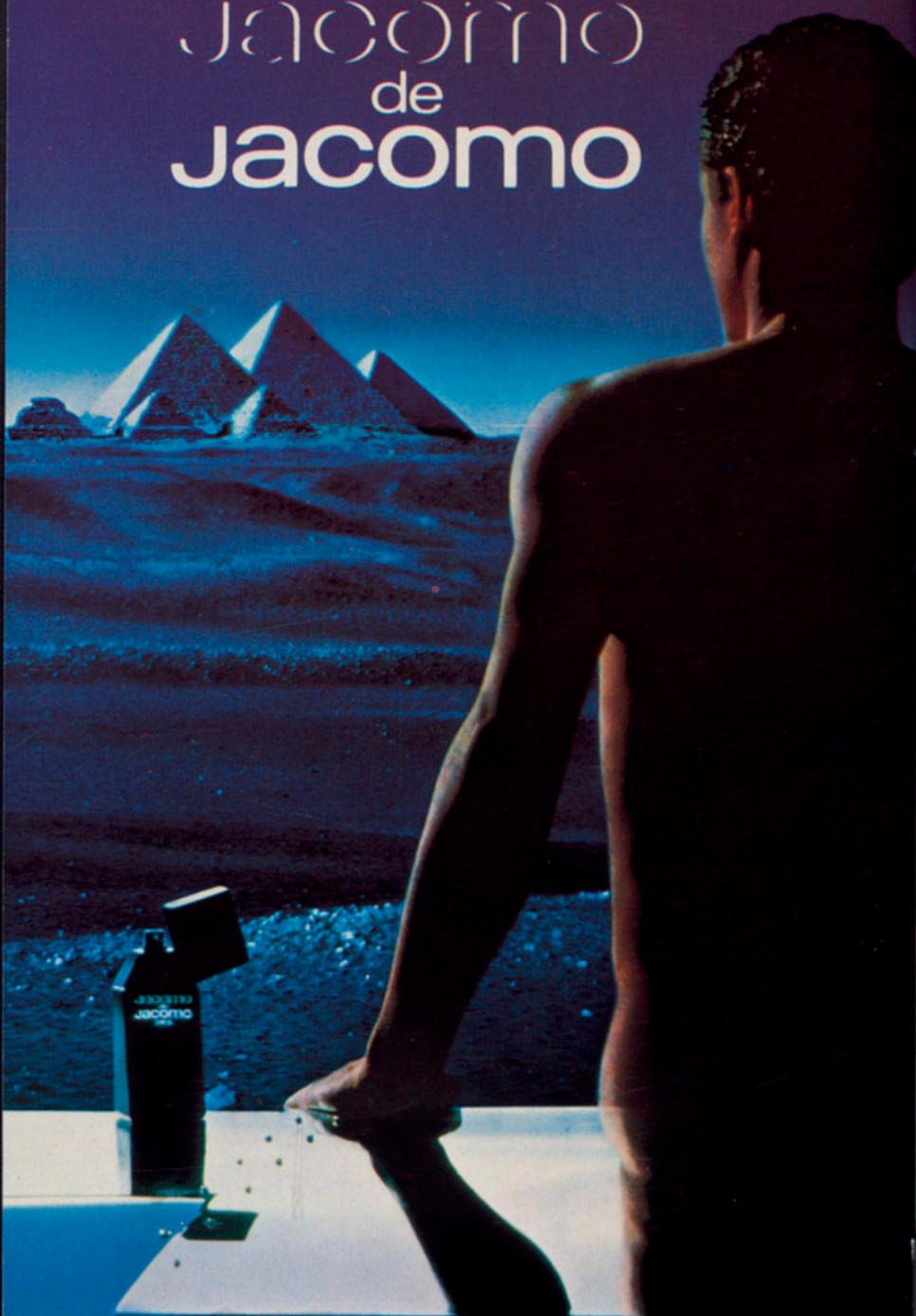
S. C. Dupont

ARMONIA EN GRIS Y ORO.
EL RELOJ. EL ENCENDEDOR. LA ESCRITURA.

ORFÈVRES A PARIS

JACOMO de JACOMO

Parfums
JACOMO
Paris

51663-1